

ΕΔΩ ΚΙ' ΕΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Από τα σατυρικά φύλλα δλου του κόσμου

Η γυναίκες ξετρελαίνουν τους άνδρες που δεν αγαπούν, και ξετρελλαιώνονται από εκείνους του αγαπάνε !...

Η Κυρία : Κύτταξε, καλέ, τι όμορφα εινε αυτά τα πουλάκια !..
Ο Κύριος : Ναί, εινε χαριτωμένα ! "Αλλά τι κρίμα νά τά κλείνουν στο κλουβί !.."

Η Κυρία : "Έχες δίκιο... Θά ήταν τόσο άφρατο... επάνω σ' ένα καπέλλο !.."

- Ο καθηγητής στον εξεταζόμενο μαθητή :
- Τι εινε «δίποδο» ;
- "Ένα ζώο με δύο πόδια. Παραδείγματος χάριν μιá κόττα.
- Και «τετραπόδο» ;
- "Ένα ζώο με τέσσερα πόδια. Παραδείγματος χάριν... δυό κόττες..."

Στό μάθημα της Ίερās Ιστορίας :
- Γιá μέσ μου, μικρό, σέ παρακαλώ, τι έκαναν οι Έβραίοι άμα βγήκαν από την Έρηβρά θάλασσα ;
- Κάθησαν νά στεγνώσουν !..

Ο κτιστομητάραχος στον άπουσίασαντα ύπάλληλό του :
"Έσύ μου έλεγες ότι ήσουν τόσο άφοροτος ώστε λίγο έλειψε νά πεθάνης, κί' όμως προχτές σέ συνάντησα στό δρόμο.
- Πράγματι. Πήγαινα νά... καλέσω τό γιατρό.

- Θέλω ν' άφισω την "Έλσα, μα δέν έχω τό θάρρος.
- Γιατί ;
- Γιατί με άπειλει πώς θ' αυτοκτονήσθ.
- Δέν βαρύνεσαι ! "Όλες τά ίδια λένε.
- Μπá, αυτή μου τό λέει κάθε ήμερα, πώς άν την άφισω, θά πέση...
- Στά άίθερα του Ήλεκτρικού ;
- "Όχι, στην... άγκυλιά του Φοιτέ !.."

Ο Ιδιοκτήτης ενός σπιτιου λέγει στον φίλο του :
- Άποφάσισα, ξερέεις, νά με γ α λ ώ σω τό σπίτι μου. Θά του κάνω άλλα τόσα δωμάτια.

- Πόσα πατώματα προσθέτεις ; Ένα ή δύο ;
- Δέν προσθέτω κανένα πάτωμα.
- Μά τότε, πώς τό μεγαλώνεις ;
- Άπλούστατα, χωρίς κανέ δωμάτιο σέ δύο !..

- Είσαι ο πρώτος μου έρωτας.
- Γό πιστεύω.
- Κ' είσαι άκόμη ο πρώτος που τό πιστεύει !

- Ήλθα κυρία, νά κουρδίσω τό πιάνο.
- Μά δέν σάς προσεκάλεσα, κυρίε.
- Σεις όχι, με προσεκάλεσαν όμως οι γείτονές σας.

Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

καθημερινά στη συνείδηση του λαού.

Οι φίλοι του Σαβοναρόλε, βλέποντας έτσι τά πράγματα, του εούστησαν νά παρουσιασθ και νά δημηγή εμπρός στον κόσμο. "Έλπιζαν ότι τά προφητικά του λόγια θά μπορούσαν νά ξαναφέρουν στις ψυχές την παλιά άγάπη που αισθανότανε γι' αυτόν δλόκληρη ή Φλωρεντία. Ο Σαβοναρόλε δέχτηκε και μιá Κυριακή παρουσιάστηκε στον αβλόγηρο μιás εκκλησίας. "Αλλά τό κακό είχε προχωρήσει πιά πάρα πολύ. Τό πλήθος τόν άπεδοκίμασε :

- Κάτω ο αρετικός, κάτω ο άφορισμένος, ο ψευτοπροφήτης.
Αυτό ήταν όλο... Τήν επομένη ο λαός ήταν έξαγριωμένος. Διαδηλώσεις μεγάλες άρχισαν στους δρόμους και φωνές άκούγοντανε από παντού :

- Στη φωτιά, στη φωτιά ο τρισκαράματος !
Και τότε ένα μπουλούκι κόσμο άφησε στό κελί του Σαβοναρόλε, τόν άρπάξε και τόν δόρησεν στην πλατεία. Μιά τεράστια πυρά άναψαν εκεί. Τόν ανέβασαν επάνω και ο Σαβοναρόλε πέρασε όπως και έξω, με τό μάτια καρφωμένα στον οδραν, τόσο άποσπασμένος από τό επίγειο, ώστε οι πόνοι που έννοιασθε δέν μπορούσαν νά βγάλουν οδτε μιá κραυγή από τό στήθος του. Και εκεί που τόν έζωναν ή φλόγες, ένόμιζε πώς άκουε τόν ιερό ήμνο που έρχονότανε από τίς πόρτες του παραδείσου, που άνοιγαν γι' αυτόν...

Οι Φλωρεντινοί διηγουότανε ότι άκριβώς ένα χρόνο άργότερα, στην ίδια πλατεία, στην ίδια θέση όπου είχαν στήση άλλοτε την πυρά, κάποιος άφοροτος χέρι είχε άφήσει μιá νύχτα έναν τεράστιο σωρό από λουλούδια. Δέν μπορούσαν όμως νά βεβαιώσουν άν πράγματι ο Θεός έκανε κανένα θαύμα γιά χάρη του ή άν τβάλε άνθρωπος...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΣΕΑ

ΟΙ ΕΦΙΑΛΤΑΙ ΤΗΣ Κ. ΜΠΩΡΝΑΙ

Η θεραπευτική δύναμις του Καζότ. Τό μαρτύριο της κ. Μπωρναί. Νύχτες φρίκης και τρόμου. Η πομπή των διαβόλων. Τά βασιανιάρηκι. Όπου επεμβαίνει ο Καζότ. Πώς τήν έθεράπευσε. Τά μετα τόν θάνατον του Καζότ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Γάλλος μυθιστοριογράφος Καζότ, ο συγγραφέης του "Ερωτευμένου Διαβόλου", ο οποίος μεταφράσθη και ήλληνιστί, έθεωρείτο στην εποχή του ως μάντης και μάγος ! Εκτός αυτού όμως ο Καζότ ήταν περιφημος στους συγχρόνους του και γιά την θεραπευτική του δύναμη. Χωρίς σ' αυτή είχε γιαιρέσει πολλούς ανθρώπους πάσχοντάς από ψυχικά νοσήματα. Τους έθεράπευσε δε έγγίζοντας τους άπλώς και ψυθιρίζοντας ακατάληπτα και μετροδμημένα λόγια. Τό κατωτέρω ανέκδοτο μάς δείχνει τη θεραπευτική δύναμη του Καζότ, ή όποια έξηγηται σήμερα διά της ύποβολής.

Η κ. Μπωρναί, ή σύζυγος του στρατηγού Μπωρναί, προσβληθείσα έξαφνα από νευρασθένεια, έπέφερε φρικτά από εφιάλτες, εφιάλτες τρομακτικούς και άνατριχιαστικούς, οι όποιοι δέν τήν άφηναν πλέον νά ησυχάσθ.

Ο συνήτης, ο καθεβραδυός εφιάλτης της κ. Μπωρναί ήταν ο έξης :

Μόλις ή καμαριέρες της έφεγαν από την κρεββατοκάμαρά της, ή κ. Μπωρναί καταλαμβάνετο από ένα φρικτά καταθλιπτικό αίσθημα άγωνίας... Χτυπούσε τότε άμέσως τό κουδούνι, μα παραδόξως κανείς δέν τό άκουε, κανείς δέν έπρεχε τότε της. Αιόδ, φυσικά, μεγάλουν την άγωνία της... Άνοιγε τότε τίς κουρτινές του κρεββατιου της γιά ν' αναπνεύσει, μα άμέσως καταλαμβάνετο από την έξη ψευδαισθήσι :

Τής φαινόταν πώς έβλεπε μιá τεράστια φωτιά στό τζάκι της κάμαράς της Συγχρόνως έβλεπε ναίνονται διάπλατα ή πόρτα ενός μικρού σαλονιου που βρισκονταν πλάι στον κοτώνα της. Άπ' τό σαλόνι αυτό έφτανε σ' αυτή της έντελός ευδαίμονια ένα διαρκές ν' έντυρασιακό βήξιμο μικρού παιδιου !..

Τέλος, από την άνοιχτή πόρτα του μικρού σαλονιου, άρχιζαν νά μπαίνουν στην κρεββατοκάμαρά της διάφορα παράξενα πρόσωπα ! Πρώτη, έκανε την εμφάνισή της μιá πανύψηλη γυναίκα, ντυμένη με κουράβια και με δυό κερατάκια, στό τυλιγμένο μέσα σ' ένα βρώμικο σαλι, κεφάλι της ! Η άποσια στή μορφή αυτή γυναίκα, προχωρούσε κατ' εδθεύτη άπρος τό τζάκι και χωρίς νά δώσει καμιά προσοχή στην κυρία Μπωρναί, άρχισε ν' άνασκαλεύη τά έξια της φωτιάς. Έν τώ μεταξύ, τό δωμάτιο γέμιζε άσφυκτικά από διάφορα άλλα τερατώδη όντα, με σατανικές κι'άλλοκοτες μορφές !

Σ' όλο αυτό τό διάστημα δέν έπαυε ν' άκουγεται ο βήγας του μικρού παιδιου άπ' τό σαλονάκι. Τέλος εμφανίζονταν και τό παιδί αυτό, τό όποιο ήταν ένα φοικαλέο τήν ύψη μουρ και τό όποιον ώδηγούσε, με μεγάλη προσοχή, μιá δλόκληρη πομπή διαβόλων. Έχοντας έπί κεφαλής τόν άρχισαντά, ο όποιος, παραδόξως, έμοιαζε στό πρόσωπο με τήν... πεθερά της κυρίας Μπωρναί !..

Άπό τό στιγμή εκείνη άρχισε τό μεγαλειότερο βασιανιάρηκι της δυστυχισμένης κ. Μπωρναί. Οι διαβόλοι ώρμούσαν έναντίον της, τήν άποσπούσαν βάνασα από τό κρεββάτι της, τής έρριζαν διά της βίος μες στό στόμα διάφορες άκάθαρτες τροφές, τήν ανάγκριζαν νά πηή μέσα από ένα χωνί, πολλές δκάδες νερό και τέλος την έρριζαν στη φωτιά, όπου τήν άφιναν νά... ψηίνεται όλη τη νύχτα...

Μόλις, έννοείται, άρχισε νά ξεμερώνει, όλ' αυτό έξηφανίζοντο, κ' ή κ. Μπωρναί άντελαμβάνετο ότι είχε πέσει θύμα ψευδαισθήσεων.

Μόλις ο Καζότ έλημποροφήθη τό της άσθενείας τής κ. Μπωρναί, έσπευσε νά τήν έπισκεφθ και άνέλαβε νά τήν θεράπευση αυθημερόν και τό έπέτυχε.

Γιά τήν θεραπεία της δέν μεταχειρίστηκε κανένα άπολύτως γαιρικό. Άπλοσε μόνον τά χέρια του πάνω από τό κεφάλι της και κυττάζοντάς τήν στό μάτια, άρχισε νά ψυθιρίζη ακατάληπτες λέξεις και φράσεις ! Και όμως, έφτασε αυτό γιά νά γίνη άμέσως καλά ή άτυχής κυρία, ή όποια δέν ξαναείδε πλέον τόν τρομερόν εφιάλτην. Η θεραπεία της όμως δέν κράτησε παρά μέχρι του θανάτου του σωτήρα της.

Μετά τόν θάνατον του Καζότ, ή κ. Μπωρναί, ξανάρχισε νά βλέπει διάφορους εφιάλτες και γι' αυτό, κ' όταν άκόμη ' έγινε αυτοκράτειρα—ώς γνωστόν ή κ. Μπωρναί ήταν κατόν σύζυγος του Ναπολέοντος—δέν έπευρε ποτέ στό κρεββάτι της, άλλα ξεαλωνόταν και κοιμόταν σέ μιá πολυθρόνα !

Η κ. Μπωρναί